

Kunsten en Erfgoed

Arenbergstraat 9
1000 Brussel

Tel. 02 553 68 68

Fax 02 553 69 69

jos.vanrillaer@cjsm.vlaanderen.be

Informatievoormiddag 15 december 2009

Doelstelling 'In kaart brengen'

Inleiding

In alle cultureel-erfgoedconvenants met gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden is een doelstelling opgenomen over het in kaart brengen van:

- cultureel-erfgoedorganisaties;
- publiektoegankelijke cultureel-erfgoedcollecties;
- en de noden en behoeften van beide.

Dit zou gebeuren op een uniforme wijze en in overleg en samenwerking met alle gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden waarmee een cultureel-erfgoedconvenant is gesloten en met initiatieven die voor heel Vlaanderen instaan voor het in kaart brengen van deelsectoren zoals Archiefbank Vlaanderen maar ook de landelijke expertisecentra en de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties voor volkscultuur.

In de beheersovereenkomsten met landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed, met landelijke cultureel-erfgoedorganisaties voor volkscultuur, met Archiefbank Vlaanderen, en met Vlaamse Erfgoedbibliotheek is eenzelfde doelstelling opgenomen over het in kaart brengen van specifieke deelsectoren en cultureel-erfgoedgemeenschappen. Ook hier wordt gevraagd om samen te werken, onderling en met de Vlaamse Gemeenschapscommissie, de gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden waarmee een cultureel-erfgoedconvenant gesloten is.

De doelstellingen rond gegevens verzamelen en overleg in de cultureel-erfgoedconvenants met de provincies sluiten hier bij aan. Ook in het erfgoedconvenant met de Vlaamse Gemeenschapscommissie (VGC) werden doelstellingen rond in kaart brengen en het verzamelen van gegevens opgenomen.

Van de musea ingedeeld bij het Vlaamse niveau verwacht de Vlaamse overheid dat zij de kennis en expertise die ze bezitten op een proactieve manier ter beschikking stellen van hun cultureel-erfgoedgemeenschap. Om dit uit te voeren moet de cultureel-erfgoedgemeenschap uiteraard in kaart gebracht worden.

De Vlaamse overheid wil met het Cultureel-erfgoeddecreet de zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed verbeteren. Een integraal beleid (op de vier basisfuncties) en een geïntegreerd beleid (in wisselwerking met andere beleidsvelden) zijn daarin belangrijke principes. Samenwerking, netwerking en kennisdeling staan centraal.

Door het uitwisselen van gegevens, kennis en expertise wordt één van de doelstellingen van het Cultureel-erfgoeddecreet, het komen tot een netwerk van cultureel-erfgoedorganisaties (artikel 3, §1, 2°), gerealiseerd.

Door het uitwisselen van gegevens, door het samenwerken bij het in kaart brengen ontstaat een breed netwerk waarbij elke speler (provincie, VGC, gemeente, expertisecentrum, erkend museum of erkende culturele archiefinstelling ingedeeld bij het Vlaams niveau ...) zijn expertise ter beschikking stelt.¹

De doelstelling 'in kaart brengen' zorgt voor verwarring en vragen. De timing die is opgenomen - namelijk het verwezenlijken van deze doelstelling tegen eind 2010 - wordt als onrealistisch ervaren. Er worden vragen gesteld bij het begrip "op uniforme wijze". De vraag wordt ook gesteld wat de relatie is met onderzoeken die al gebeurd zijn in verschillende steden en gemeenten of intergemeentelijke samenwerkingsverbanden met een cultureel-erfgoedconvenant en met gemaakte stakeholdersbevragingen en dergelijke. Daarnaast wordt gevraagd wat de rol is van FARO Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed, bij het verwezenlijken van deze doelstelling en de relatie tot het Prismaproject.

Deze nota schetst het waarom van deze doelstelling en wil op alle vragen een antwoord geven.

Deze doelstelling is geen 'Vlaamse' doelstelling, het is geen doelstelling ten behoeve van de 'Vlaamse Gemeenschap'.

Om een kwaliteitsvol beleid te kunnen voeren moet de VGC, een gemeente, een intergemeentelijk samenwerkingsverband, een provincie of een landelijke cultureel-erfgoedorganisatie de doelgroep of sector kennen, evenals de noden en behoeften ervan. Het verzamelen van gegevens is een noodzakelijke doelstelling voor het optimaliseren van de huidige werking en voor de voorbereiding van een volgend beleidsplan. Daarom is het nodig dat de lokale en provinciale besturen en de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties in hun planning voldoende ruimte en middelen vrijmaken voor kennisopbouw en het leggen van contacten met de betrokken cultureel-erfgoedactoren.

Het doel is de noodzakelijke gegevens te verzamelen over de collecties en cultureel-erfgoedactoren. Het is niet de bedoeling om louter cijfermateriaal of adressen te verzamelen. De doelstelling impliceert het verzamelen van gegevens over de stand van zaken, over de aanwezige sterktes en expertises en over de noden en behoeften op het gebied van de verschillende aspecten van de zorg voor en ontsluiting van cultureel erfgoed.

Om op een goede manier naar oplossingen te zoeken voor de noden en behoeften, moet een bestuur of een organisatie weten welk cultureel erfgoed er is (voor overheden met een cultureel-erfgoedconvenant: op het grondgebied, voor gesubsidieerde landelijke cultureel-erfgoedorganisaties: deelsector) en wie in het veld actief is (voor overheden met een cultureel-erfgoedconvenant: lokale cultureel-erfgoedactoren, voor gesubsidieerde landelijke cultureel-erfgoedorganisaties: cultureel-erfgoedgemeenschap).

Uit de beleidsplannen bleek dat die informatie vaak nog ontoereikend was. Daarom werd het verzamelen van gegevens expliciet opgenomen in de cultureel-erfgoedconvenants en beheersovereenkomsten als belangrijke doelstelling. De doelstelling is er dus in de eerste plaats gekomen omdat de kennis over het eigen veld een noodzaak is voor de ontwikkeling van een beleid op maat. Het is voor elk bestuur en elke landelijke cultureel-erfgoedorganisatie een prioriteit.

¹ De bijlage geeft een overzicht van de gesubsidieerde besturen, intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en cultureel-erfgoedorganisaties.

Waarom deze doelstelling?

Cultureel-erfgoedconvenants met de Vlaamse Gemeenschapscommissie, gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden

Er zijn drie fases te onderscheiden in de historiek van het instrument 'erfgoedconvenants'.

Fase 1: experimentele erfgoedconvenants,

Fase 2: decretale verankering van de experimentele erfgoedconvenants in het Erfgoeddecreet van 2004,

Fase 3: cultureel-erfgoedconvenants op basis van het Cultureel-erfgoeddecreet van 2008.

Elke fase heeft specifieke doelstellingen.

De nadruk in de **eerste fase** lag op het vergroten van het maatschappelijke en politieke draagvlak voor het cultureel erfgoed en het cultureel-erfgoedbeleid. De cultureel-erfgoedcel moest hiervoor zorgen. Ze werd lokaal ingeplant en kreeg een budget ter beschikking van de Vlaamse overheid. Projectmatig werken stond centraal. Aan elk project moest als het ware een publiekscomponent hangen. De zichtbaarheid van de sector en van het cultureel erfgoed vergroten was één van de belangrijkste betrachtingen.

In de **tweede fase** werd gewerkt aan een verdieping en een bestendiging van deze werking. Deze werking werd decretaal verankerd. Ook intergemeentelijke samenwerkingsverbanden konden binnen het Erfgoeddecreet een werkingssubsidie krijgen voor een integraal en geïntegreerd beleid voor het cultureel erfgoed op lokaal niveau². Het projectmatig werken, met publiekscomponenten en draagvlak vergrotend, moest resulteren in structurele samenwerking. Het beleidsplan en de financiering gingen nog steeds in hoofdzaak of zelfs uitsluitend over de werking van de erfgoedcel.

In de **derde fase** is ingezet op een verbreding. Het gaat nu (sinds 2009) niet langer louter over het subsidiëren van een cultureel-erfgoedcel en de ondersteuning van die werking maar over het versterken van het volledige cultureel-erfgoedbeleid van lokale besturen en van de VGC. De Vlaamse Gemeenschap koppelt daar wel een aantal basisprincipes aan. Zo bevat het lokaal cultureel-erfgoedbeleid minstens de versterking van het lokale cultureel-erfgoedveld door uitwisseling van kennis en expertise en de individuele ondersteuning van lokale cultureel-erfgoedactoren en -projecten.

Een duidelijk zicht hebben op het cultureel-erfgoedveld wint daardoor aan belang.

Het beleidsmatige aspect wordt sterker benadrukt, namelijk komen tot een onderbouwde visie op de richting waar de VGC of de gemeente(n) naartoe wil met het cultureel-erfgoedbeleid en hoe het wil tegemoetkomen aan de noden en behoeften van het lokale cultureel-erfgoedveld.

Het beleid moet bestaan uit doelstellingen die inspelen op de aanwezige noden en behoeften. Het doel is een verbetering van de zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed. Logischerwijze worden ook de bestaande instrumenten en acties in dit beleid ingeschakeld en dus, indien nodig, gewijzigd.

Instrumenten / acties om dit beleid uit te voeren, kunnen bestaan uit:

² Intergemeentelijke samenwerking heeft niet tot doel een regionaal beleid te voeren maar wel een gezamenlijk afgestemd lokaal beleid. Het gaat dus over verschillende gemeenten die dezelfde richting uit willen met hun cultureel-erfgoedbeleid en waarbij actoren en collecties elkaar kunnen versterken om de basisdoelstelling te bereiken.

- subsidiëring van lokale individuele organisaties en projecten;
- het versterken van de eigen collectiebeherende cultureel-erfgoedorganisaties;
- logistieke ondersteuning van activiteiten van organisaties;
-

Eén noodzakelijk instrument opgelegd door het Cultureel-erfgoeddecreet, is:

- samenwerking stimuleren, clustering bewerkstelligen, netwerken tot stand brengen, problemen gemeenschappelijk aanpakken. Een cultureel-erfgoedcel neemt hierin een belangrijke taak op zich.

De beleidsplannen ingediend in 2008, werden voor een groot deel opgemaakt op basis van de bepalingen en verwachtingen van het Erfgoeddecreet van 2004. Er werd gefocust op de werking van de erfgoedcel.

Met het Cultureel-erfgoeddecreet van 2008 werd de focus van het cultureel-erfgoedconvenant verbreed tot het geheel van het lokale cultureel-erfgoedbeleid. Om te kunnen streven naar een verbetering van de zorg voor en de ontsluiting van cultureel erfgoed moet het lokale bestuursniveau (= één gemeente of verschillende gemeenten samen) weten wat de huidige situatie is, hoe het vandaag gesteld is met de zorg voor en de ontsluiting van het cultureel erfgoed. Men moet vertrekken vanuit de noden en behoeften van het cultureel erfgoed en de daaraan gekoppelde doelstellingen die het lokale bestuursniveau wil bereiken en realistisch acht binnen de beleidsperiode. Dat lokale cultureel-erfgoedbeleid gaat over wat het lokale bestuursniveau wil verwezenlijken en welke instrumenten en middelen ze daar tegenover zet.

De Vlaamse overheid ondersteunt dat beleid op voorwaarde dat het lokale cultureel-erfgoedbeleid rekening houdt met de principes die hierboven zijn geschetst.

Het 'In kaart brengen' wordt in principe gerealiseerd door **de gemeente, het intergemeentelijk samenwerkingsverband of de VGC**. De cultureel-erfgoedcel kan daarin verschillende rollen spelen, van trekker en coördinator tot één van de actoren. In een intergemeentelijk samenwerkingsverband (zeker wanneer dit uitsluitend bestaat voor een gezamenlijk afgestemd cultureel-erfgoedbeleid) zal de cultureel-erfgoedcel eerder een coördinerende en trekkende rol spelen.

De kerntaak van de cultureel-erfgoedcel is het stimuleren van samenwerking en kennisdeling tot stand brengen. Bijgevolg zal de cultureel-erfgoedcel één van de actoren zijn die het meest gebruik maakt van de gegevens. Een maximale betrokkenheid van de cultureel-erfgoedcel bij de realisatie van deze doelstelling is bijgevolg aangewezen.

Hoe de gemeente, het intergemeentelijk samenwerkingsverband of de VGC deze doelstelling wenst te bereiken behoort tot de eigen autonomie.

FARO, Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed, kan hierin begeleiden en methodieken aanreiken.

Het agentschap wil ook wijzen op het belang om de gegevensverzameling zelf te doen. Het is belangrijk dat het lokale bestuur rechtstreekse contacten opbouwt met de actoren in het lokale cultureel-erfgoedveld. Op dit ogenblik worden al te veel opdrachten uitbesteed met als gevolg dat de expertise elders wordt opgebouwd.

Ook ter voorbereiding van een omgevingsanalyse in functie van een beleidsplan, is het cruciaal zelf bepaalde methodieken te hanteren of te leren er mee om te gaan. Op die manier kan de verwerking van de gegevens en de vertaling naar een beleid op maat optimaal gebeuren.

Landelijke cultureel-erfgoedorganisaties (expertisecentra – organisaties volkscultuur - Archiefbank Vlaanderen – Vlaamse Erfgoedbibliotheek – musea en culturele archiefinstellingen ingedeeld bij het Vlaamse niveau)

De **landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed en de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties voor volkscultuur** die nu een werkingssubsidie ontvangen, hebben in 2009 de overstap gemaakt van het Archiefdecreet of het Decreet op de Volkscultuur naar het Cultureel-erfgoeddecreet. Deze overstap betekende voor de archief- en documentatiecentra op basis van een cultureel thema en de erkende (koepel)organisaties volkscultuur een heroriëntering van de bestaande werking.

‘Cultureel-erfgoedgemeenschap’ werd als nieuw begrip opgenomen in het Cultureel-erfgoeddecreet (een gemeenschap die bestaat uit organisaties en personen die een bijzondere waarde hechten aan het cultureel erfgoed of specifieke aspecten ervan, en die het cultureel erfgoed of aspecten ervan door publieke actie wil behouden of doorgeven aan toekomstige generaties). Van landelijke cultureel-erfgoedorganisaties wordt verwacht dat ze een verantwoordelijkheid opnemen voor een cultureel-erfgoedgemeenschap.

Een landelijke cultureel-erfgoedorganisatie is een netwerk van organisaties, kennis en expertise. Landelijke expertisecentra voor cultureel erfgoed of organisaties voor volkscultuur spelen in op een bestaande nood of behoefte of te verwachten nood of behoefte³. Het in kaart brengen van de cultureel-erfgoedgemeenschap of de deelsector is iets wat zou moeten gebeuren voorafgaand aan de aanvraag voor een werkingssubsidie.

Ook hier geldt dat de beleidsplannen ingediend in 2008 nog te veel geënt waren op de oude regelgeving. Op basis van het omschrijven van de cultureel-erfgoedgemeenschap of van een specifieke deelsector en de analyse van de noden en behoeften kan een landelijke cultureel-erfgoedorganisatie haar dienstverlenende functie uitbouwen, doelstellingen afbakenen en ambities stellen die, ook hier, realistisch en haalbaar zijn binnen een beleidsperiode.

Een duidelijk zicht hebben op een specifieke deelsector cultureel erfgoed of een cultureel-erfgoedgemeenschap wint daardoor aan belang.

Archiefbank Vlaanderen vzw beheert de **Archiefbank Vlaanderen**, een register van privaatrechtelijke archieven in Vlaanderen. Het doel van het aanleggen van een dergelijk register is de zichtbaarheid van het privaatrechtelijk archivalisch erfgoed vergroten en de wetenschappelijke valorisatie ervan bewerkstelligen.

Een dergelijk register tot stand brengen is geen sinecure, heel wat privaatrechtelijke archieven zijn weinig zichtbaar en niet of nauwelijks gekend. De Vlaamse overheid verwacht dan ook dat als een lokaal bestuur of een landelijke cultureel-erfgoedorganisatie weet heeft van een privaatrechtelijk archief dat de beheerder gesensibiliseerd wordt/aangestuurd wordt om het archief te registreren in de Archiefbank Vlaanderen en dat deze informatie wordt gedeeld met Archiefbank Vlaanderen.

Vlaamse Erfgoedbibliotheek vzw (VEB) is een samenwerkingsverband van verschillende erfgoedbibliotheeken in Vlaanderen. Eén van de doelstellingen van VEB is het draagvlak voor erfgoedbibliotheeken in Vlaanderen te vergroten. De omvang van de sector is in verschillende onderzoeken gedetecteerd. Het aantal collecties is omvangrijk en nog te weinig zichtbaar. Ook hier is het evident dat informatie over erfgoedbibliotheeken en –collecties gedeeld wordt met VEB zodat deze haar doelstellingen kan verwezenlijken.

³ Per nood/behoefte kan slechts één landelijke cultureel-erfgoedorganisatie gesubsidieerd worden.

Archiefbank Vlaanderen en VEB stellen op hun beurt hun kennis en expertise ter beschikking en kunnen voor begeleiding zorgen.

Niettegenstaande in de **beheersovereenkomsten met musea en culturele archiefinstellingen** geen specifieke doelstelling over het “in kaart brengen” is opgenomen hebben zij hier toch een taak. Er staat namelijk wel expliciet in de beheersovereenkomst dat ze specifieke expertise op een proactieve manier ter beschikking moeten stellen van hun cultureel-erfgoedgemeenschap. Deze gemeenschap is in elke beheersovereenkomst gespecificeerd.

Om op een proactieve manier te kunnen werken en om te weten welke expertise of deelaspecten ervan ter beschikking moeten worden gesteld moet het museum of de culturele archiefinstelling weten welke organisaties en personen tot hun cultureel-erfgoedgemeenschap behoren en welke expertise ze nodig hebben.

Cultureel-erfgoedconvenants met de provincies

In de cultureel-erfgoedconvenants met de provincies is de doelstelling ‘in kaart brengen’ niet letterlijk opgenomen. Toch wordt ook van hen verwacht dat ze een cultureel-erfgoedbeleid voeren dat inspeelt op de noden en behoeften in het veld.

Voor provincies zijn in het Cultureel-erfgoeddecreet twee werkingsgebieden afgebakend. Ze sluiten meer aan bij het complementair cultureel-erfgoedbeleid van enerzijds de erkenning, indeling en ondersteuning van musea en culturele archiefinstellingen en anderzijds de bijzondere opdracht voor het ontwikkelen van een regionaal depotbeleid. Het ontwikkelen van een depotbeleid is ook een opdracht voor de VGC.

In de cultureel-erfgoedconvenants werd de ontwikkeling van een regionaal depotbeleid op basis van de noden en behoeften van de cultureel-erfgoedorganisaties en publiektoegankelijke cultureel-erfgoedcollecties opgenomen. Hier wordt uitdrukkelijk gevraagd om dit te doen in overleg met de lokale besturen en met alle cultureel-erfgoedactoren.

Een complementair cultureel-erfgoedbeleid beperkt zich uiteraard niet tot deze beide werkingsgebieden. Een complementair beleid gaat ook over het inspelen op noden en behoeften uit het cultureel-erfgoedveld. Een analyse van het veld (aanwezige actoren en collecties, noden en behoeften) geënt op de taken en rollen van de provincies kunnen een rijker en gevarieerder cultureel-erfgoedbeleid in Vlaanderen tot stand brengen.

Wat wordt bedoeld met deze doelstelling?

De doelstelling ‘in kaart brengen’ moet gelezen worden als **het verzamelen van gegevens**:

- over de organisaties en het cultureel erfgoed op het grondgebied van het lokale bestuur;
- over de organisaties die deel uitmaken van de cultureel-erfgoedgemeenschap waarvoor de landelijke cultureel-erfgoedorganisatie een ankerfunctie vervult;
- over het cultureel erfgoed waarvoor de landelijke cultureel-erfgoedorganisatie een expertisefunctie vervult.

De lokale besturen en de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties moeten zich de vraag stellen:

- welk cultureel erfgoed is er aanwezig (op collectieniveau/ geaggregeerd niveau)?
- welke organisaties zijn er (zowel collectiebeheerders als organisaties met kennis over die collecties of kennis die nuttig kan zijn om de doelstellingen te verwezenlijken)?

- wat zijn de noden en behoeften van het cultureel erfgoed en die actoren (bv. is er een grote achterstand op het vlak van inventarisatie, van behoud en beheer, is er voldoende kennis om de collecties kwaliteitsvol te ontsluiten, loopt de communicatie naar het publiek goed, welke specifieke kennis of expertise rond digitalisering is er nodig, waar situeren zich de grootste noden op het vlak van erfgoededucatie ...)?

Op basis van die gegevens kan een onderbouwd beleid worden ontwikkeld en kan een cultureel-erfgoedconvenant of beheersovereenkomst effectief op maat worden gesloten.

Als gegevens verzameld worden is het interessant om deze gestructureerd bij te houden omdat ze dan gemakkelijker uitwisselbaar en doorzoekbaar zijn.

'Op een uniforme wijze' gaat dus over **het gestructureerd verzamelen en bijhouden van gegevens** door elk bestuur en door elke cultureel-erfgoedorganisatie individueel. Het gaat niet over het op eenzelfde wijze verzamelen van gegevens door alle lokale en provinciale overheden en alle landelijke cultureel-erfgoedorganisaties. Er kunnen verschillende methodieken gebruikt worden om gegevens te verzamelen (enquêtes, debatten, ronde tafels, World cafés ...). De rol van FARO Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed, is in de eerste plaats het aanreiken van methodieken om gegevens te verzamelen, in verband te brengen met elkaar en doelstellingen daaruit te destilleren.

Het **gestructureerd verzamelen** heeft als voordeel dat de nodige gegevens om een beleid te ontwikkelen meer compleet en dekkend zullen zijn. FARO, Vlaams steunpunt voor cultureel erfgoed, kan ook helpen om cultureel erfgoed te (leren) herkennen/identificeren. Uiteraard wordt vertrokken van de bestaande informatie en kennis over het lokale cultureel-erfgoedveld waarop kan worden verder gebouwd. In functie van de eigen situatie worden de juiste methodieken gekozen.

Het **gestructureerd bijhouden** heeft als voordeel dat het enerzijds de ontwikkeling van een beleid op maat mogelijk maakt en anderzijds dat de gegevens gemakkelijker uitgewisseld kunnen worden tussen de lokale en provinciale overheden en alle landelijke cultureel-erfgoedorganisaties (-expertisecentra, organisaties volkscultuur, musea ingedeeld bij het Vlaamse niveau, culturele archiefinstellingen...) maar bijvoorbeeld ook met de provincies.

Elke gemeente, elk intergemeentelijk samenwerkingsverband, de VGC of elke landelijke cultureel-erfgoedorganisatie verzamelt gegevens die zij prioritair acht om een realistisch en haalbaar beleidsplan te kunnen opstellen binnen de eigen kerntaken. Dat betekent dus ook dat er prioriteiten kunnen worden gelegd in het bevragen van deze of gene actoren.

De Vlaamse overheid legt geen verplichte, gemeenschappelijke tool of dataset op om de doelstelling te bereiken. Op termijn wordt het streven naar een gemeenschappelijk kader aangemoedigd. Dit is een groeitraject.

'Samenwerking' gaat over het **uitwisselen van gegevens**. Dit is een eerste stap in kennis- en expertise-uitwisseling. De uitwisseling van gegevens houdt het debat gaande. De VGC, de gemeente of het intergemeentelijk samenwerkingsverband geeft input aan de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties en omgekeerd sturen de landelijke cultureel-erfgoedorganisaties hun werking bij in functie van de lokale vragen. Op die manier wordt de doelstelling van het Cultureel-erfgoeddecreet om te komen tot een netwerk geleidelijk gerealiseerd.

Wat is de deadline?

De deadline van eind 2010 betekent niet dat dan elk lokale bestuur en elke cultureel-erfgoedorganisatie een lijst(en) met gegevens moet indienen en dat de doelstelling daar eindigt. Het betekent dat van dan af uit de actieplannen en jaarverslagen zal blijken dat de werking meer geënt is op de specificiteit en de noden en behoeften van het veld wordt gewerkt. In het jaarverslag 2010 wordt een stand van zaken en een korte beschrijving van de wijze van aanpak opgenomen.

De gegevensverzameling is een eerste stap in een beleidsplanningstraject en wordt voortgezet in een kritische omgevingsanalyse. Voor het volgende beleidsplan is het noodzakelijk dat de doelstellingen in het cultureel-erfgoedbeleid gebaseerd zijn op en gekoppeld zijn aan de noden en behoeften van het cultureel-erfgoedveld.

De nieuwe beleidsperiode voor landelijke expertisecentra en landelijke organisaties voor volkscultuur start op 1 januari 2012 (indiendatum 1 april 2011).

De nieuwe beleidsperiode voor cultureel-erfgoedconvenants met gemeenten, intergemeentelijke samenwerkingsverbanden en provincies start op 1 januari 2015 (indiendatum 31 december 2013). Voor de VGC is de indiendatum 31 december 2010.

De deadline van eind 2010 betekent ook niet dat het verzamelen van gegevens dan ophoudt. Het cultureel-erfgoedveld blijft in verandering/evolueert en vraagt een dynamisch omgaan. Het verzamelen van gegevens is een blijvende oefening.